

Ο Τριστάν ντε Κώρς και ο Τζέφρυ ντε Έκαξέλ ήταν φίλοι αδελφικοί από πολύ μικρά παιδιά. Όμορφαι κι' οι δύο ήτανε γάμοι τον ίδιο κηδεμόνα. Ένα γέρο άξωματικό, που φρόντιζε με κάθε τρόπο να τους δώσει ένα πολύ καλή άγαγιά. "Όταν παραγέραςε ο άξωματικός αυτός, τους έβαλε έσωτερικούς στο ίδιο σχολείο και από τον καιρό που τελείωσαν μαθή τις σπουδές τους, έγκαταστάθηκαν στην πατρίδα τους, την Μοιτάν.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Κατοικούσαν στους πατρογονικούς τον λόγγους. Ο λόγγος του Τριστάν ήταν χτισμένος στην πλαγιά ενός λόγγου, ένω, σε μικρή απόσταση απ' αυτόν, σε μια γωνιακή γοιάδα, κοντά σε μια λίμνη, ήταν ο λόγγος του Τζέφρυ.

Ο Τριστάν και ο Τζέφρυ αγαπώντουσαν θερμά! Ήσαν άφοβιστοι και περνούσαν με ζωή χαροάμενη κι' εύτυχισμένη, με φιλίες, κινήγρια και διασκεδάσεις.

Όταν ο Τριστάν γίνηκε τριάντα χρόνων παντρεύτηκε. Πήρε μια γλυκιά γυναίκα, την θωορη Γενεβιέβη.

Ο Τζέφρυ κάθε βράδυ, χειμώνα—καλοκαίρι, έπισκεφτόταν τον Τριστάν και τη γυναίκα του στον πύργο τους. Η Γενεβιέβη ήταν ένας άγγελος πραγματικός και δεχόταν πάντα περιποιητική και καλόκαρδη τον φίλο του άνδρός της. Κι' έτσι αδελφωμένοι, με μιας άγνη φιλία κι' οι τρεις τους, περνούσαν τον καιρό τους θωορηφα κι' εύτυχισμένα.

Ένα απόγευμα όμως, ύστερα από τρία χρόνια, γράζοντας ο Τριστάν από κινήγρια, βρήκε στην πόρτα του πύργου ένα γράμμα. Ήταν της Γενεβιέβης. Το πήρε, τ' άνοιξε με τρεμάμενα χέρια, σαν να προσευχόταν να κάτι καλό, και ριγιστάς του με μια ματιά άγχριασε, τριζίλισε στα πόδια του και έπεσε λιπόθυμος στην άγκαλιά του Τζέφρυ, που βρέθηκε πίσω του.

Το γράμμα ήταν τόσο λιγώλογο όσο και τραγικό. Έλεγε: "Τριστάν, φεύγω. Δέν θα με ξαναδώθης ποτέ. Συγχώρησέ με."

***

Από κείνη την ήμερα ο Τριστάν έπεσε στο χειρότατο βροσιά άρρωστος. Από δωμάδες ή κατάστασις του ήταν άπειπτική. Ο Τζέφρυ, νύχτα-μέρα ήταν πάνω απ' το προσεφαλο του φίλου του και τον περιποιόταν και του έδινε θάρρος. Από δολώληρος μήνες έβρισκε χειροτάμενος ο δύστατος Τριστάν. "Αυτόσο ή πολλές περιποιήσεις κι' ή φροντίδες του φίλου του τον έκαναν να ξαναβρη την ύγεια του και το κορμάγο του.

Όταν ο Τζέφρυ είδε ότι ο φίλος του έγινε καλά, του πρότεινε να ταξιδέψουν. Ο Τριστάν δέχτηκε, γιατί έλπισας... Ο άγνωστος έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω κι' έφτασε στην πόρτα.

—Θά ξαπλώσω χνάω στη στιγμή, όποιον τολμήσει να ξεμυιάσει απ' αυτή την πόρτα, τους είδοποιήσε.

—Έξεν! του φώναζε τότε ο Χάνκ ο Μαύρος τη στιγμή που περνούσε το κατώφλι.

Ο άνθρωπάκος με το γράζο κοουτούμι στάθηκε.

—Μπορώ να μιάω τ' όνομά σας; τον ρώτησε ο άρχιλητής.

—Με λένε Άλφρεδο, του απάντησε ο έξενος.

Ο Χάνκ ο Μαύρος φάνηκε σαν να στενοχωρήθηκε.

—Έχω άκουσει να μιλούν για σας, του έλεπε με κάποιο θαυμασμό.

Ο έξενος τοίς κτύταζε όλους στα μάτια κι' έπειτα χαμογέλασε.

—Κοληνύχτα, κύριοι! τους φώναζε ειρωνικά και μ' ένα πηήνια βγήκε από το εφάντος και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Σε λίγο άκουσαν τον καλασιμό του άλόγου του μέσα στο δάσος.

Γιά μια στιγμή άπόμειναν όλοι τους σιωπηλοί. "Έπειτα ο Μπίλλυ χιτέπρε με τη σφιγμένη γροθιά του την παλάμη του άριστερο του χερσιού, δείχνοντας έτσι τη χαρά του και φώναζε του άρχιλητού: —Χάνκ, είμαστε φίλοι όπως πρώτα, και; "Αν έχεις όμως σκοπό να κινήγρης από το παιδί, θα έζηγς να έξεις μαζί μου!... Κού τραβήξε άγέροφα τα δύο πιστόλια του από τη ζώνη.

—Παιδί! γκρίνιασε ο Χάνκ. Παιδί, ο Άλφρεδος! Μού είχαν μιλήσει πολλές φορές γι' αυτόν...

—Και τί σου ελιαν; τον ρώτησε περιέργος ο Μπίλλυ Κνάπ.

—Μού ελιαν ότι ο Άλφρεδος είναι ο καλύτερος ταχυρόμος του Νόιου... "Όλες ή Τράπεζες του έμπιστευόνατι εκατομμύρια δολώληρα δολώληρα!... Είναι ο καλύτερος σκοπευτής του Φάο-Οόεστ!... Τ' άκουσες, Μπίλλυ, παληάνθρωπε!... Και τώρα, κέρρασε τα παιδιά ένα ούισου να στυλωθή ή καρδιά τους...

Κι' ο Χάνκ ο Μαύρος έπεσε βαροσιά σε μια καρέκλα, τρέμοντας άκόμη από τη λύσσα του. Ήταν ή πρώτη φορά που είχε βρει το άσκαλό του.

με πως έτσι θα μάθανε, ή άνεκάλαπτε το κατωφλιό της γυναικας του, που παρά την άπροσδόκητη άλυσία της, έξακο- λωθούσε να την άγκαλιά με περισσότερο λάθος.

Ταξιδέψουν τρία χρόνια. Άλλά ή έξαφάνισε της Γενεβιέβης παρέμεινε μυστηριώδης. Ξαναγύρσαν στη Βρετανία κι' έγκαταστάθηκαν κι' οι δύο στον Πύργο του Τριστάν.

Ο Τριστάν ζούσε πάλι με ζωή έντελώς μυστότη. Στην καρδιά του είχε φοιήρασε μια βαροσιά μελαγχολία, που του έκανε τη ζωή μονή και φραζακωμένη. Τα μυσώσιμενα μάτια του, όφες πολλές, έβριεναν άκίνητα, παρακω- λωθώντας τους έξενι τί άόρατα όρμαυα. "Έδειχνε πως δεν είχε πάλι αίσθησι του γάμο του ζώσιου.

Ο φίλος του τον περιποιόταν με μια υπεργία, υπεργία με τί κινεί, στοργή και τον παρηγορούσε με χίλια δυο γλυκόλογα, άπειπ- γοντας πάντα να του θυμίζει τα περασμένα. Τον χάιδευε σαν μικρό παιδί. Κι' έκείνος τότε με άόρατα στα μάτια, του έλεγε: —Μόσο κοντά σου, αγαπητέ μου φίλε, βρήκαμ παρηγοριά...

Πήρασαν δώδεκα χρόνια από τότε, απ' τη θλίβερη έκείνη μέρα, όταν τέλος ο Τριστάν λητοφώρησε απ' την βασανισμένη ζωή του. Πέθανε στην άγκαλιά του φίλου του.

Ο Τζέφρυ γράζοντας απ' το νεκροταφείο, με άόρα βροσιά βήματα, πήγε στον Πύργο του. Μόλις πάτησε το κατώφλι της βαροσιάς έξώπορτας του, φώναζε τον πστό του υπεργήτη και του έλεπε: — Δώσε μου το κλειδί.

Ο γέρος έβγαλε απ' τον κόρφο του ένα μεγάλο κλειδί και το έδωσε στον κύριο του.

Ο Τζέφρυ άνοιξε την είσοδο του Πύργου, πέρασε διαφόρους και δωμάτια, ανέβηκε με στενή σκάλα, και τέλος έφτασε μπρός σε μια μεγάλη κλειστή πόρτα. Την άνοιξε με το κλειδί, που πήρε από τον υπεργήτη του και μπήκε μέσα σ' ένα μεγάλο στρογγυλό δωμάτιο, που φωτιζόταν από ένα μόνο πα- ράθυρο.

Μόλις μπήκε εκεί έννοιωσε να λιγούν τα γονάτά του και έπεσε σε μια καρέκλα.

Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ήταν κλεισμένη ή Γενεβιέβη. Μόλις έκείνη τον είδε, έτρεξε και κορμαίστηκε απ' το λαίμο του. Ο Τζέφρυ έβλαψε και θινατοί λυγμοί άνατάραζαν τα στήθη του.

—Κλάψε, αγάτη μου, κλάψε καλέ μου, του έλεπε με άπειρη τωφροσύνη ή Γενεβιέβη. Κλάψε τον γάμο του φίλου σου... Άφρησε να ξεγελήση σε δάχρυα ο λόγγος της ψυχής σου. Κλάψε διως χωρίς να αισθάνεσαι καμιά μεταίελα για ότι κάνανε. Γιατί, κάνανε ό,τι ήταν θινατόν να κάνουν γι' αυτόν... Δεκαπέντε χρόνια ζούσες μέσα σ' ένα μυστήριο. Ήσουν άναγκασμένος να τον συντοφρήσεις και να του παρηγορήσι τη λύπη του, που σ' ή έγώ του προσένησαμ...

Ο Τζέφρυ σηκώνοντας το λυπημένο του πρόσωπο, της έλεπε: — Και σύ, Γενεβιέβη μου, ποίζανες δεκαπέντε χρόνια πικ- λιασμένη έδω μέσα!... κατόμηση!...

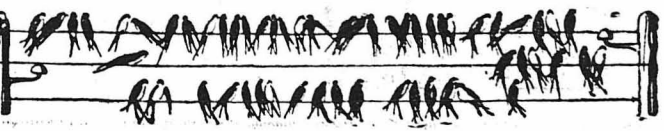
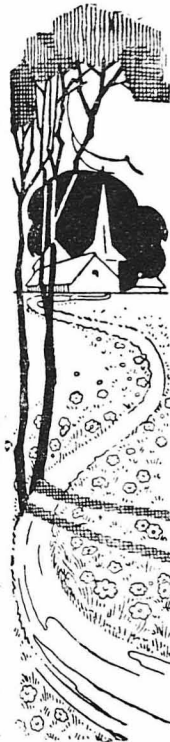
Κύτταζαν τώρα ο ένας τον άλλο, με βλέμμα που μαρτυ- ρούσε ότι ήσαν υπεργηανοί για τον εαυτό τους, για την εύ- γυνεία της ψυχής τους...

Τα μαλλιά της Γενεβιέβης είχαν γίνει πάλι σχεδόν άσπρα και ή άπεδομίδα της ήταν λευκή και διάφανη σαν το αιλντισι, γιατί χρόνια τώρα δεν την είχε ίδει ο ήλιος, δεν την είχε χιτυρήσει ο άέρας.

—Α! Γενεβιέβη, πόσο αγαπούμαστε!... της έλεπε ο Τζέ- φρυ. Η άγνη μας αγάπη στέκεται πού πάνω απ' όλα τα σιδικατικά και τα έρημερα!... Γενεβιέβη, είσαι πάλι ελεύθερη, είσαι δική μου!

—Έκείνη κίνησε το κεφάλι της λυπημένα.

—Όχι, αγαπημένε μου, άποκρίθηκε με πονεμένη φωνή. Δέν πρέ- πει να μάθω κανείς το σφάλμα μας. Πρέπει να τιμωρηθώ για το έγκ- κλημά μου!... Έξέ άλλον, έδω μέσα εινε τόση ήσυχία!... Η άμαρ- τωλή ψυχή μου βρισίκε τη γαλήνη που χρειάζεται!... Είμαι σχεδόν εύ- τυχισμένη!... Δεν έχω πάλι καμιά διάθεση να ιδώ τον γαλόζο ούρα- νο, ούτε έπιθυμώ να μωρίσω τα λουλούδια των άγρών. Άντιθετα, δίλα αυτά με φοβίζουιν. Είμαι άποφασισμένη να μείνω για πάντα έδω μέ- σε!... "Ω! "Όχι, αγάτη μου, δεν ύπάρχουν στον κόσμο τοπεια, τα όποια να αξίζουιν τα λίγα αυτά δέντρα, που βλέπω από το παράθυρό μου, τα χειμύδια που πετούν γύρω και τις φωτισοσιάζεις που κάνει ο ήλιος όταν δίνει στα νερά της λίμνης!... Έδώ γνώρισα την εύ- τυυχία του άνομου έρωτά μου, έδω θα πεθάνω... Ναι, Τζέ- φρυ, δεν θα ξαναγώ από δω μέσα, ποτέ... ποτέ παιδί!...

άσκαλό του.